Склистий сніг, так схожий на сіль,
І не сіється він, а січе,
Інших зим незагоєний біль
Не зникає з моїх очей.

Не забути до скону тих зим —
Не таких як оця зима.
Сніговії морозяний дим
Степ увесь до небес підійма.

Канонад вогнепальний вир
Батареї б'ють навісні
Й свіжі ями гарматних вирв
Пахнуть наче рілля на весні.

І нема ні доріг, ні мостів,
І притулку нема й переправ,
Кожний крок у собі умістив
Як закон — "Смертею смерть поправ".

Тож біснуйся, хурделице, вий,
Заглуши батарейний рев,
По пустелі жени сніговій,
Де нема ні осель, ні дерев —

Тільки снігом зім'яте стебло,
Тільки скута морозом земля.
Хай впаду я у вирви тепло —
Навесні зарясніє рілля!